

și simt umbra ta ca un navigator peste mările care înaintează-n gândul meu. Tu ești iubita care se desprinde de valuri, de spume, de ape.

Atât de frumoasă încât mi-e teamă că dacă te-aș lua în brațe,

mi-aș îneca sufletul.

Când mă trezesc singur

șoaptele tale îmi răspund ca unui bun prieten.

Doamne, câtă iubire poți cuprinde în palmele tale

netezind suflarea sfârșită a muribunzilor.

Doar tu-mi lași viața să rodească ca un pom neobosit în fiecare anotimp.

Dacă închid ochii te văd pășind ca într-o lume care s-a născut din coasta unui înger.

Te cunosc atât de adânc precum întunericul își cunoaște cicatricile în nopțile apăsătoare.

Autor: Antonia Luiza Zavalic-Dubovici